

lande ikke under nogen omstændigheder har tænkt sig at indføre nationalt. Hvis det ikke kan lykkes for miljøbevægelser, de respektive landes befolkninger, partier og organisationer sammen med et politisk pres fra andre lande i EU at indføre bedre miljøbestemmelser, så kan det heller ikke lade sig gøre via et flertalsdiktat fra EU.

Forslagsstillerne har med glæde noteret sig, at de to konservative folketingsmedlemmer Lene Espersen og Henriette Kjær i en pressemeddelelse den 20. september 1995 går ind for, at Danmark (og andre EU-lande) skal sikres mulighed for at indføre de miljøregler, som man ønsker. De siger i pressemeddelelsen:

»Danmark må forhindre, at Kommissionen får indflydelse på landenes ret til at indføre skrappe regler på miljøområdet.

Drikkevandsdirektivet må ikke føre til, at drikkevand bliver defineret som en handelsvare. Det skal være landenes suveræne ret at stille strengere krav til drikkevandets kvalitet, end de fælles regler tilsiger . . . Dette er en meget principiel sag, og vi vil derfor forfølge den, indtil Kommissionen erkender, at landene har ubetinget ret til at stramme miljøreglerne til gavn for miljøet og forbrugerne«.

Forslagsstillerne mener imidlertid, at den bedste måde at sikre danske miljøinteresser på er ved, at den

danske regering får traktatfæstet miljøgarantien. Ellers vil Danmark risikere at løbe ind i det ene nederlag efter det andet i konflikten mellem hensynet til miljøet og det indre marked og vækstfilosofien.

I denne sammenhæng er det værd at gøre opmærksom på nogle udtalelser fra EU-kommissær Martin Bangemann. I bladet Europa nr. 9, september 1995, skriver journalisten, at »... derfor skal en dansk mærkesag som eksempelvis »flertalsafgørelser på miljøområdet« ses i nøje sammenhæng med de reformer, som EU's institutioner skal igennem. Bangemann lægger ikke skjul på, at med øget samarbejde og flere flertalsafgørelser må landene indstille sig på løsninger, som ikke er optimale – men måske 80 procent gode . . . vælger man at gå sammen om en løsning, så nytter det ikke, at landene bagefter laver særlove. Med andre ord: Hvis der indføres flertalsafgørelser på miljøpolitikken, så kan de enkelte lande ikke bagefter henvise til en miljøgaranti og sætte andre normer«.

Derfor er faren, at der satses så meget fra dansk side på at gennemføre flertalsafgørelser på miljøområdet, at man helt glemmer som minimum at få traktatfæstet en dansk miljøgaranti, der sikrer, at vi i det mindste selv kan afgøre, hvad der må importeres, produceres og sælges i Danmark af miljøfjendtlige produkter.